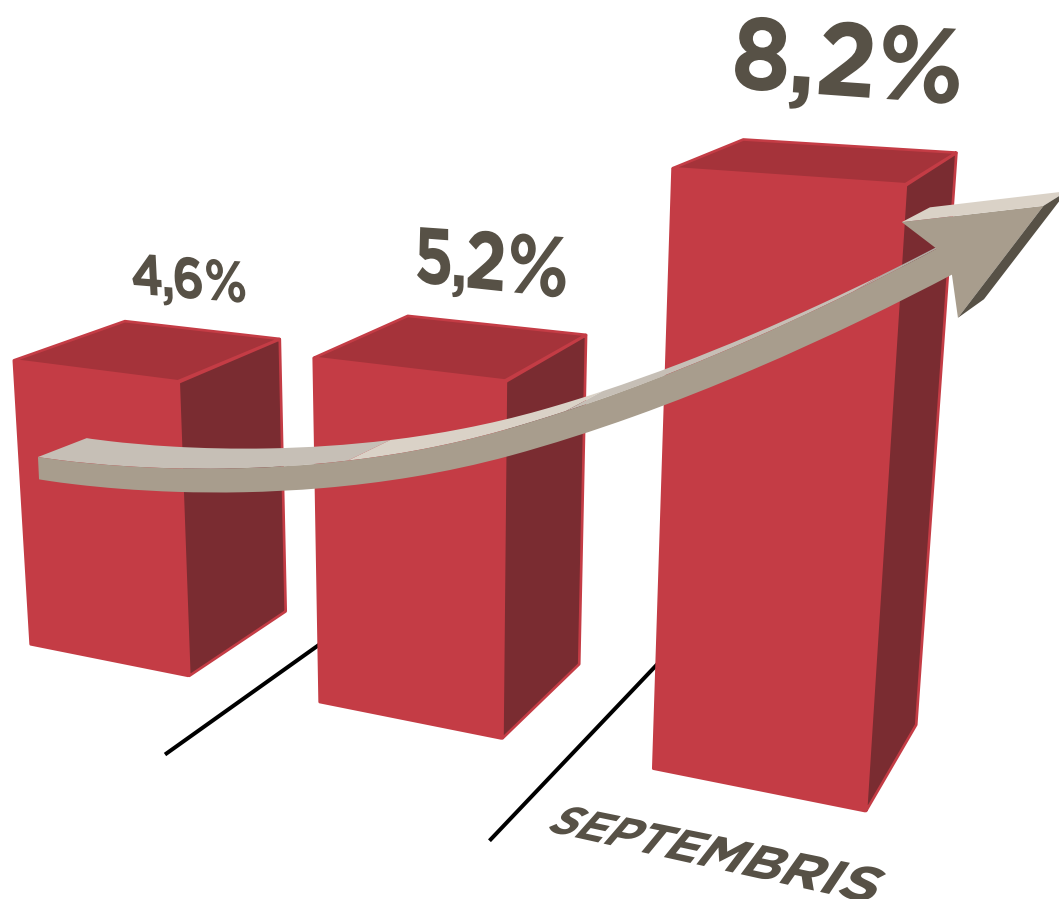


# NO SIRDĀS LATVIJAI



JA VĒLĒS BALSOT PAR  
**INGUNU SUDRABU,**  
BALSO PAR PARTIJU  
**NO SIRDĀS LATVIJAI**

**PALDIES,  
JŪSU ATBALSTS  
KATRU MĒNESI  
AUG!**



Romāns Mežekis:

# TRĪS IEMESLI, KĀPĒC JĀBALSO PAR INGUNU SUDRABU



## ROMĀNS MEŽEKIS

“No sirds Latvijai” deputāta kandidāts.

Beidzis Latvijas Universitātes Juridisko fakultāti. Bijis Latvijas Jaunatnes padomes pirmais prezidents, vēlāk arī Rīgas domes un 7. Saeimas deputāts. Strādājis vairāku Latvijas lielo uzņēmumu vadībā. Pašvaldību vēlēšanās 2013. gadā ievēlēts par Jūrmalas domes priekšsēdētāja vietnieku. Vaļasprieki – basketbols un kalnu slēpošana.

Šajās vēlēšanās vairs nav tā, ka cilvēkiem jāzvēlas – balsot par sliktu vai vēl sliktāko. Agrāk – pirms vēlēšanām brāļojušies ar tautu – pēc vēlēšanām uzvarējušie tūlīt nobēdzinājās šaurā lokā, kardināja koalīcijas, kāda nu kuram pa prātam, tirgojās, vienojās, dalīja amatus, grāba krēslus. Tas viss notika aizkulisēs, tautai neviens nekad un neko neprasīja – vai šis politiķis būs derīgs par ministru, vai otrs tomēr nav profesionāls. Dominēja vienas vienīgas partejiskās intereses, tu – man, es – tev politika. Pēc tam vara sāka lemt. Šaurā lokā. Antikonstitucionālās koalīcijas padomes četrās sienās bez liekām acīm un ausīm. Tā stāsta, ka izšķirīgos lēmumus nereti pieņēma sponsoru kantoros.

Pēc Zolitūdes traģēdijas valsts Prezidents šo visu nosauca par „amorfū vidi”, kurā neviens neparko nav atbildīgs, bet viņa vārds politiķiem bija pa vienu ausi iekšā, pa otru ārā, atbildīguma neķļuva ne par mata tiesu vairāk.

Šādas politikas uzticības mandāts ir iztecējis. Beidzies derīguma termiņš, un jūs zināt, ko jādara 4. oktobrī, kad vēlētajī būs tie, kuri teiks gala vārdu. Mums, līdz šim klusējošam vairākumam, ir pa spēkam pārtraukt lemšanu šaurā lokā, un tādēļ Inguna Sudraba nodibināja tautas kustību un ar politisko spēku „No sirds Latvijai” iet uz 12. Saeimas vēlēšanām. Pienācis laiks pārmaiņām. Valsti var vadīt daudz efektīvāk. Varai pavisam citādi jāveido attiecības ar cilvēkiem. Godpilns ievēlēto deputātu pienākums ir ieklausīties vēlētajos, ņemt vērā viņu uzkrāto plašo pieredzi un zināšanu līmeni, dzirdēt sabiedrisko un profesionālo organizāciju vērtējumu. Valstisko likumu un vitāli svarīgo lēmumu pieņemšanu jāpārceļ no slēgtām telpām uz atvērtu Saeimas

sēžu zāli un komisiju sanāksmes vietām. Jāatjauno plenārsēžu radio translācija, lai Latvija dzird, ko runā un kā spriež katrs no 100 deputātiem. Varā, kancelejās, birokrātiskajā mašīnērijā jānoņem anonimitāte, kas nereti slēpj slikti padarītu darbu un bezatbildību. Katram likuma projektam ir autori, katram lēmumam – iesniedzēji, un viņu vārdi jāpublisko.

Bezatbildība ir jāizbeidz, valstī jāievieš kārtība. Inguna Sudraba komanda ir apņēmības pilna labot iepriekšējo politiku pielastās kļūdas. Ir arī pēdējais laiks pēc skaidra plāna izlēmīgi rīkoties.

## LAIKS PĀRMAIŅĀM

Strādājot Valsts kontrolē, redzot daudzās nepilnības un pūloties novērst nesaimnieciskumu visās nozarēs, ministrijās, uzņēmumos, Inguna Sudraba katrā uzstāšanās reizē nebeidza taujāt ierēdņiem, ministriem – kāda būs atdeve jūsu darbībām, kāds būs rezultāts, pozitīvais ieguvums Latvijas cilvēkiem. Atbildes bija stipri izvairīgas vai atbilde bija mēma klusuciešana.

Mūsu rīcības plāns nav tapis vienas dienas laikā. Tajā ņemta vērā Inguna Sudraba astoņu gadu darba pieredze kopā ar kolēģiem Valsts kontrolē un pašreizējās diskusijas ar domubiedriem partijā. Tas tapis, iedziļinoties katras nozares iekšējos procesos un tos vispusīgi pārzinot. Rīcības plāns prasa pārmaiņas valsts pārvaldē un daudz efektīvāku darbību katrā nozarē. Plānu jāveic drosmīgi, ātri un konsekventi, cilvēkiem jāpiedāvā skaidru vīziju par Latvijas attīstību turpmākajos ga-

## BEZATBILDĪBA JĀIZBEIDZ, VALSTĪ JĀIEVIEŠ KĀRTĪBA

Kā var izmērīt varas politiku līdz šim (ne) padarīto? Ar 200 000 cilvēkiem, kuri aizvadītajos gados bija spiesti doties prom no tēvijas, lai pelnītu maizi un iztikšanu svešumā? Ar to, ka no palikušajiem 1/3 dzīvo zem nabadzības sliekšņa? Ar katru gadu nesaimnieciski iztērētiem 500 miljoniem eiro nodokļu maksātāju naudas? Ar desmitiem miljonu, ko valsts pazaudējusi Air Baltic, Metalurgā, Krājbankas darījumos, un ar tūkstošiem, ko pēc tam atmetusi iztapīgiem „konsultantiem un padomdevējiem”, lai tie glābtu kas vēl glābjams? Par to neviens nekad nav atzīts vainīgs, kur nu vēl pats saņēmis drosmi pateikt, ka kļūdījies.

Bezatbildība. Vara algu saņēmusi. Pāri par 90% Latvijas iedzīvotāju neuzticas līdzšinējām partijām, cilvēki attiecīgi novērtējuši arī Saeimas un valdības bezdarbību. Varas vīri bijuši vāji strādnieki valsts vadībā.



dos, un politiķiem jāparāda, kāda būs atdeve un kāds rezultāts viņu strādāšanai Saeimā un valdībā.

Latvijas cilvēkiem vajag labi apmaksātas darbvietas. Tāpēc svarīgākais ir atjaunot ražošanu, atbalstīt rūpniecību, kas balstīta zinātnes pētījumos un inovācijās. Tas ir ātrākais ceļš, kā paugstināt iedzīvotāju labklājību un mazināt bezdarba līmeni. Bez noteikta atbalsta tautsaimniecībai nav ko saņemt par „Latvijas veiksmes stāstiem” un nav ko cerēt uz ekonomisko izrāvienu. Tas nozīmē arī to, ka jāpārtrauc zinātnes finansēšana pēc pārpalikuma principa un tukšrunāšana, ka izglītībai esot prioritāras nozares statuss. Lai radītu mūsdienīgu ekonomiku un zināšanās balstītu industriju, vārdus jāpiepilda ar darbiem, un ir nepieciešama kompleksa rīcība, vienlaikus principiāli pārveidojot izglītības sistēmu, uzlabojot skolu mācību un augstskolu studiju kvalitāti, reorganizējot profesionālo izglītību modernās arodskolās. Tādējādi iegūtās zināšanas būs neatsverama vērtība, lai atrastu darbu spēcīgā uzņēmumā un pelnītu konkurētspējīgu algu.

Ražošanas izaugsmei jānotiek soli pa solim, bet ar stabilu valdības atbalstu. Tikai tā var palielināt ienākumus budžetā, kas pēc tam nodrošinātu pensiju, pabalstu, skolotāju, policistu, mediķu algu pieaugumu, līdzekļus veselībai, kultūrai, izglītībai.

Otrs svarīgs ceļš ir pārkārtojumi valsts pārvaldē. Līdz šim tas bija stāsts par neizmantotiem resursiem, darba rezultātā neinteresētiem ierēdņiem, nesaimnieciski iztērētiem līdzekļiem, ministriju pārņemšanu partejiskās lēņu muižās, lēmumu dublēšanas. Valsts kontrole pēc rūpīgām analizēm daudreiz devusi ieteikumus, kā darbus darīt labāk un efektīvāk, taču ieteikumus reti kad ņēma vērā, un saimniekošana pa roku galam turpinās līdz šai dienai. Pagaidām turpinās...

Inguna Sudraba ar savu pieredzi panāks ātru rezultātu, un, izbeidzot milzīgos, ikgadēji nelietderīgos pusmiljarda lielos tēriņus, tas uzreiz būs reāls ietaupījums, ko no budžeta novirzīt sociālajām vajadzībām. Tas būs resurss, lai taisnīgāk maksātu algas skolās, policijā un slimnīcās strādājošiem. Arī pārvaldes darbinieki saņems vairāk – tad, kad atļaidīs liekos ierēdņus, un darbs tiks efektīvizēts, profesionālajiem speciālistiem varēs maksāt lielākas algas.

Ingunas Sudrabas plāns ir valsti pārvaldīt ekonomiski un efektīvi, atbilstoši cilvēku interesēm veidot valsts budžetu, saimnieciski izmantot katru nodokļu maksātāju eiro. Tādam darbam būs atdeve un rezultāts – Latvijas cilvēku dzīves līmeņa uzlabošanās.

## DZIRDĒT CILVĒKUS, STRĀDĀT CILVĒKU LABĀ

**K**aut arī krīzes pārvarēšanu daži politiķi centās uzsvērt par savu personisko nopelni un iztēloja kā „Latvijas veiksmes stāstu”, mēs visi zinām, ka visu krīzes smagumu uz saviem pleciem iznesa Latvijas cilvēki. Mūsu cilvēki zina, kā ir dzīvot no algas līdz algai, viņi guvuši krīzes mācību un iemācījušies līdzsvarot ģimenes budžetu, saprātīgi izdodot katru eiro. Pat bērns ģimenē saprot sūri pelnītā eiro vērtību, kurpretim valsts (bez) saimniecībā joprojām valda neefektīva līdzekļu izlietošana. Tas rada plaisu un pat bezdibeni starp varu un tautu. Kārtējais atmaskojošais avīzraksts par nodokļu maksātāju naudas izputināšanu pilsoņiem liek atkal kaunēties par saviem varavīriem, kuri tā arī negrasās uzņemties atbildību.

Inguna Sudraba sakārtos valsts saimniecību efektīvu un racionālu – kurš gan spētu to izdarīt labāk par Ingunu ar viņas lielo pieredzi?



Cilvēki nesaprot, kāpēc valsts nevar lietot to pašu mērauklu, ko ģimenēs, rēķināt līdzī, sabalansēt izdevumus, ietaupīt, ja pirkumu var atlikt uz rītu, bet nevilcinoties maksāt, ja vajadzība ir tiešām spiedīga un steidzama. Viņi jautā – vai tad valsts iestādēs, ministrijās netiek organizēta iekšējā līdzekļu izlietojuma kontrole un uzraudzība? Vai augstākstāvošās institūcijas zemākajām nepieprasa atbildību un lietderību, apejoties ar finansēm? Vēlētāji jau saprot, ka diemžēl, šāda labas pārvaldības prakse valstī nepastāv. Un tas ir tāpēc, ka ministrijas attiecīgi iedibinātājā partiju noteikšanas sistēmā tiek atdotas kā lēņu muižas pārvaldīšanai, kur katras partijas ministri saimnieko, kā nu prazdami un kā paši grib. Ministru Kabinets nekad nav strādājis kā viens veselums tautas labā, partneris gulsis to rāvis uz vienu pusi, partnere līdaka uz otru pusi, bet partneris vēzis kāpies atpakaļ – aliņā.

Tas novedis pie tā, ka nav vienota redzējuma par attīstību un budžeta naudas tālredzīgu izlietojumu. Finansēs nav izdevies koncentrēt, lai pavirzītu uz priekšu un īstenotu, piemēram, trīs valstij būtiskas lietas, pēc tam atkal nākamās trīs – katrs gribējis pa mazumiņam vilkt savam lēnim, knapināties, bet nerisināt būtisko, iedzīvotājiem nepieciešamo.

Bet šim perspektīvam, „laukuma” redzējumam ir jābūt, lai Latvijas uz priekšu liktie soļi būtu platāki, lai tiktu ieguldīts tur, kur visvairāk vajag no sabiedrības viedokļa, nevis „pa gabalam”, ko ministrs izplēsis sīvos cīņos savai nozarei.

Inguna Sudraba, darot ikdienas darbu, kā Valsts kontroliere bijusi visur – pilsētās, novados, pagastos. Viņa pieredzējusi, kādu iespaidu uz vienkāršajiem ļaudīm, lauku iedzīvotājiem atstāj valdības nepārdomāti un tuvredzīgi pieņemtie lēmumi. Viņa zina, kādu stresu radīja mētāšanās ap elektrības cenu palielināšanu, jo tas ietekmē ikvienu cilvēku, ģimeni Latvijā. Tiekoties ar uzņēmumu vadītājiem, zemniekiem, darbu darītājiem, Inguna ieklausījās, ko viņai saka, un tagad secina – šie cilvēki spriež pareizāk un lietas saprot prātīgāk, nekā augstos varas krēslos sēdošie. Tie gan negribēja klausīties cilvēku teiktajam...

Valsts kontrolieres Sudrabas durvis vienmēr bija atvērtas apmeklētājiem. Lūgumi, ierosinājumi netika atstāti bez ievērības. Ja cilvēki norādīja uz netaisnībām, Inguna Sudraba tās palīdzēja novērst un izlabot. Tomēr netaisnības joprojām daudzus nospiež. Būtu tikai loģiski, ja Inguna Sudraba nokļūtu valdības vadībā un apliecinātu savas prasmes, kā likvidējot netaisnības, tā sakārtojot valsti, ieklausoties cilvēkos.

Valdībai jābūt tādai, kas gādās par cilvēkiem. Jaunajai valdībai nāksies veikt daudz kļūdu labojumu. Valdības ministrs nevarēs atļauties uzvest acis pulkstenim, skaitot stundas darbavietā. Būt politiķim nozīmē ziedoties tautas labā un ar savu piemēru iedvest pārliecību, ka attīstības ceļš nebūs viegls, tomēr vedīs uz priekšu. Inguna Sudraba aicinājusi no sirds Latvijai strādāt tādus cilvēkus, kuri gatavi celt drošāku, pārtikušāku Latviju. Mums jāpanāk, ka mūsu cilvēki gribētu un varētu lepoties ar Latviju, savu dzimteni.



# No sirds Latvijai

Dzīves moto,  
ko pārņēmusi no  
Itas Kozakevičas –  
*Godīgums un atbildība.*

**SILVIJA ŠIMFA**



**LĪDERE LATGALES VĒLĒŠANU APGABALĀ**

## Kas mani ir no Latgales?

“Latgalē daudzi cilvēki mani varbūt labāk atpazīst kā Stari, jo mana bērnība, skolas gadi un agrā jaunība, līdz studiju uzsākšanai Latvijas Universitātē, pavadīta Rauniešos, Staros un Aglonas stacijā. Pēdējos desmit dzīves gadus līdz aiziešanai mūžībā pirms desmit mēnešiem Aglonā dzīvoja mana mammīte Olga. Man tur ir dzīvoklis. Daugavpilī dzīvo brālis Aivars ar savu ģimeni. Man ir pastāvīgas saites ar Latgali, tāpēc, lai gan kādu laiku dzīvoju Rīgā,

## VIZĪTKARTE

- Dzimusi 1954. gada 13. novembrī Latgalē, Staru ciemā.
- Beigusi Aglonas vidusskolu un Latvijas Universitātes Filoloģijas fakultāti, iegūstot žurnālistes specialitāti.
- Strādājusi Daugavpils Pedagoģiskajā institūtā, Daugavpils novadpētniecības un mākslas muzejā, pēc tam – Kazahijā, Aktjubinskas radio un televīzijas komitejā.
- Atgriezoties Latvijā, bijusi žurnāliste, nodaļas vadītāja Jēkabpils rajona avīzē.
- Atmosfērā laikā kļuvusi par vienu no Tautas frontes līderēm savā reģionā.
- 1990. gada novembrī ievēlēta par Jēkabpils rajona padomes priekšsēdētāju, bijusi šajā amatā līdz 1994. gada maijam.
- Iesaistījās lielajā politikā, kļūstot par Latvijas PSR Augstākās padomes, no Tautas frontes saraksta ievēlētās deputātes Itas Kozakevičas palīdzi.
- Kopš 1994. gada – Latvijas Pašvaldību savienības padomniece sociālajos un veselības jautājumos.
- Izaudzinājusi dēlu un meitu, vecmāmiņa trim mazbērniem.

12. Saeimas vēlēšanās esmu Latgales sarakstā.

Saknes – bez tām cilvēks nevar pilnvērtīgi dzīvot. Lepojos ar savām saknēm. Manas mammītes Olgas Stares (dzimušas Maskalānes) dzimtā vieta ir Moļagols netālu no Nīcgales. Bijušajā Daugavpils apriņķī dzīvojošie Maskalāni un Dimanti, Somi un Simanoviči ir mūsu radu dzimtas, kas savos bērnos audzina Latgales piederības izjūtu un tur godā senču tradīcijas. Lielākā daļa mammas dzimtas piederīgo ir apbedīti Nīcgales kapos, kur lielais radu pulks, viņus pieminot, sanāk kopā kapusvētkos.

Otra kapsēta Latgalē, kur pieminam savus senčus, ir Vanagu kapi bijušajā Līvānu apriņķī, kur mūža mājas ir daudziem mana tēva Jura Stara dzimtas piederīgajiem. Mana tēva dzimtas saknes ir Staru ciemā. Siladieviņi un Kūkas, Dreimaņi un Vilcāni – lielās radu dzimtas no tēva puses.

Mana mamma bija skolotāja un skolas direktore, tēvs – pagasta sekretārs, tāpēc nevarēja būt ne runas, ka padomju laikos viņi atklāti varētu iet baznīcā. Tomēr viņi saulājās baznīcā, arī mūs abus ar brāli Aivaru nokristīja, par ko saviem vecākiem esmu ļoti pateicīga. Viņi, dvēselē būdami ticīgi cilvēki, šo ticību saglabāja, neskatoties uz aizliegumiem un represijām.

1988. gadā vīrs Jēkabpils katoļu baznīcas durvīm izlasīju vārdus: „Dievs ir mīlestība!” Tie nonāca sirdī un pavēra citu skatu uz cilvēkiem, pasauli, notikumiem. Līdz tam mani bija pārņēmusi sajūta, ka dzīvoju nevis reālā pasaulē, bet kaut kādā absurda teātrī. 1990. atgriezās Baznīcā un arī savus bērnus Andri un Elvīru esmu audzinājusi kā kristīgus cilvēkus. Ticība man devusi spēku grūtos brīžos, tā manā dzīvē ir ļoti svarīga: tā mani attīra, dod mieru, tajā es atrodu tālāko ceļu, kad esmu nonākusi dzīves krustcelēs. Ar pārtraukumu (studijas

noteikti turpināšu) esmu Laterāna Pontifikālās Universitātes Rīgas Augstākā reliģijas zinātņu institūta studente. Dievam var tuvojies ar sirdi un prātu. Abi ceļi ir nepieciešami un svarīgi.

Ļoti īpašs notikums manā dzīvē bija Pāvesta Jāņa Pāvila II vizīte Latvijā 1993. gadā. Tolaik vadīju Jēkabpils rajona pašvaldību, un savā reģionā bijām izveidojuši Latgales rajonu vadītāju padomi, kas nolēma kopīgi atbalstīt un palīdzēt Pāvesta vizītes sagatavošanā. Tam bija nepieciešami vērienīgi Aglonas bazilikas un tās apkārtnes rekonstrukcijas darbi, jo bija plānots, ka nelielajā Latgales apdzīvotajā vietā ieradīsies ap 500 000 svētceļnieku. Kolēģi pilnvaroja mani darboties, jo redzēja manu iekšējo vēlmi to darīt. Paņēmu atvaļinājumu un aizbraucu uz Aglonu. Ar savām zināšanām, pieredzi, organizatora prasmēm atbalstīju dekāna Andreja Aglonieša ļoti smago un atbildīgo darbu bazilikas un apkārtnes rekonstrukcijā un vizītes sagatavošanā.

Nogurdinošajām darba dienām un bezmiega naktīm bija brīnišķīgs atalgojums – Latgales rajonu padomju priekšsēdētāju īpaši sagatavotās dāvanas. Latgales Māras pieminekļa miniatūras kopijas pasniegšana Pāvestam tika uzticēta man. Pāvests Svētās Mises laikā pieņēma šo dāvanu, noklausoties toreizējā arhibīskapa Jāņa Pujata īsu skaidrojumu par to un ar roku uzvilka man uz pieres krusta zīmi. Tā tur ir visus šos gadus, un tā mani sargā. Vienmēr nēsāju sev līdzī arī Pāvesta dāvāto rožukroni, kas ir mana lielā relikvija.

Kas mani ir no Latgales? Viss! Raksturs, latgaliešu valoda, paražas – viesmīlība, lielo galdu klāšana, ģimenes turēšanās kopā priekos un bēdās, jūtos labi un man patīk vide, kurā miksējušās daudzas kultūras, dažādas valodas un dažādas ticības. Latgale ir krāsaina, ļoti sīksta un pasmagā, bet arī priecīga, atklāta, viesmīlīga. Latgalieši nečīkst un nekurn, bet strādā un dzīvo – ar ticību.

## Ģimenes spēks

Pabeidzu Aglonas vidusskolu un iestājos Latvijas Universitātē žurnālistos. Izturēju milzīgo konkursu, un tiku uzņemta jau pirmajā piegājienā. Biju lepna par sevi, savu skolu un brīnišķīgajiem skolotājiem. Pēc pirmā kursa ar studentu celtnieku vienību aizbraucu uz

Sibīriju. Tomskas apgabalā būvējām lopu kūti. Strādāju kopā ar Rīgas Civilās aviācijas inženieru institūta vienību, kur iepazinās ar savu nākamo vīru Aleksandru Šimfu. Pēc otrā kursā studentu celtnieku vienībā kopā aizbraucām uz Kazahiju, kur Džezkazganā cēlām bērnu dārzu, pēc trešā kursa apprecējāmies. Pēc tautības Aleksandrs ir vācietis no Pievolgas vāciešu kopienas, vienas no 30. un 40. gadu represiju viņš ļoti stipri cietušajām tautām, kas tika izsūtīta uz Kazahiju. Lai saglabātu savas kopienas nacionālo raksturu, viņi neprecējās ar cittautiešiem un vispār svešiniekus savā lokā ielaida nelabprāt. Šimfu dzimtā es biju pirmā, kas ienāca no malas. Vīra ģimene dzīvoja Alma-Atā, mājās sarunājās vāciski. 1937. gadā visi dzimtas vīriši tika apšauti, palika tikai sievietes ar maziem bērniem, un, zēnus audzinot, viņiem no mazotnes ģimenēs stāstīja, ka visiem jāturas cieši kopā un jāprecas ar vācu meitenēm. Tādēļ sākumā attiecības bija vēsas, bet visu mainīja mazdēla Andra piedzimšana.

Kad pēc institūta beigšanas Aleksandru nosūtīja darbā uz Aktjubinsku, es ar divus gadus veco dēliņu Andri braucu viņam līdzī, strādāju Aktjubinskas radio un televīzijas komitejā. Man ļoti patika radio žurnālistika, sajūsmināja mērogi, kas tur bija. Šis apgabals atrodas Kazahijas ziemeļos un ir lielāks par visu Latviju.

Diemžēl mēs izšķīrāmies un es ar dēlu atgriezās Latvijā, sāku strādāt Jēkabpils rajona avīzē *Padomju Daugava*, kurai vēlāk pēc lielām cīņām atjaunojām vēsturisko nosaukumu *Brīvā Daugava*.

Laiks gāja, un izrādījās, ka mīlestība mūsu starpā nebija zudusi. Vairākus gadus rakstījām viens otram vēstules, un Aleksandrs atbrauca uz Latviju. Apprecējamies otrreiz, mums piedzima meita Elvira, kuru nosaucām Aleksandra mātes vārdā. Andrim un Elvīrai ir desmit gadu vecuma starpība. Smejamies, ka viņi, viena tēva bērni, dzimuši katrs savā laulībā.

Kad sabruka Padomju Savienība, mans vīrs kopā ar savu mammu aizbrauca uz Vāciju un kopš 2000. gada dzīvo tur. Mēs esam labi draugi, es braucu ciemos uz Vāciju, Aleksandrs brauc pie manis un bērniem uz Latviju. Esam vecvecāki trīs mazbērniem, kuri aug Andra ģimenē. Laurai Luīzei ir 14 gadi, Elzai 7 un Jāņim 4 gadi. Andris



Ar dēlu Andri un vīru Aleksandru pirms došanās uz Aktjubinsku.



Ģimenes lokā.



Aglonā pirms 15. augusta svētkiem ar mazmeitām Elzu un Lauru Luīzi procesijas tērpos.

Ieguvis augstāko izglītību Rīgas Tehniskajā universitātē, pašlaik strādā Latvijas Bankā. Elvīra praktiski jau ir uzrakstījusi savu doktora disertāciju Latvijas Universitātē, vēl aizstāvēšana un savos 28 gados viņa jau būs filozofijas zinātņu doktore. Elvīra ir saderinājusies ar Antonio. Viņi satikās mūžīgajā pilsētā Romā, kur Antonio studēja *La Sapienza* Universitātē, Austrumu studiju fakultātē. Pašlaik viņš studē maģistrantūrā vienā no Ķīnas universitātēm, bet Rīgā valodu skolās un augstskolās pasniedz ķīniešu valodu un kultūru, kā arī itāļu valodu. Ar viņu runājam latviski. Dzīve ir pilna pārsteigumu, un nekad nevar zināt, kā tā pagriezīsies.

Priecājos par maniem bērniem un mazbērniem, lepojos par viņu sasniegumiem, palīdzu, kā varu un saņemu no viņiem daudz mīlestības un rūpju.

### Ja ne tu, tad kurš cits?!

Neaizmirstams laiks manā dzīvē ir Atmoda un visi tie notikumi, kas saviļņoja Latviju. Nespēju palikt malā, iestājos Tautas frontē, un iesaistījos neatkarības cīņās. Paldies Dievam, ka viņš man devis ļoti lielu iekšējo dzīvības enerģiju un spēku. Tolaik strādāju Jēkabpils rajona avīzē, un rakstot par dzīvi padomju sistēmā, man šķita, ka es dzīvoju nevis reālu dzīvi, bet atrodos kaut kādā absurda teātrī. Bija grūti, jo man patīk atklātība, vienkāršība un skaidra, taisna runāšana. Atmoda bija iespēja atgriezties pie realitātes.

Notika pirmās pašvaldību vēlēšanas, kurās piedalījās Tautas fronte, tās kandidāti uzvarēja gandrīz visās pašvaldībās. Mani ievēlēja Jēkabpils rajona Tautas deputātu padomē.

Apmēram šai laikā notika mana liktenīgā iepazīšanās ar Itu Kozakeviču – manā dzīvē ļoti svarīgu cilvēku – pirmo Poļu biedrības priekšsēdētāju, Augstākās Padomes deputāti, kas tika ievēlēta no Tautas frontes. Kāds Itai bija par mani pastāstījis un viņa mani uzrunāja, lai kļūstu par viņas palīdzību Augstākajā padomē. Piekritu šim piedāvājumam, un esmu laimīga, ka varēju būt blakus šai izcilajai sievietei, kas sava godīguma, gudrības, taisnprātības, atvērtības, inteliģences dēļ tika atzīta par Latvijas simbolu. Viņas tra-

ģiskā bojāeja man bija ārkārtīgs trieciens. Ita man bija kā māsa. Mierinājumu tolaik radu tikai Dievnāmā. Gāju uz to, sēdēju solā altāra priekšā, zaudējot laika izjūtu, kamēr sakārtoju domas, kaut cik atguvu dvēseles līdzsvaru. Itas – kristietes, politiķes, kultūras cilvēka – paraugs ir ietekmējis visu manu tālāko dzīvi un darbību.

Kad radās situācija, ka rajona deputātu padomē bija jāpārvēlē priekšsēdētājs, mani Tautas frontes biedri teica: „Ja ne tu, tad kurš cits?!” Es negribēju piekrist, jo tikko sāka veidoties avīze *Diena*, un tās vadība aicināja mani pievienoties viņu komandai. Es jau biju uzrakstījusi atļūgumu *Brīvajā Daugavā*, pēc trim dienām man bija jābūt Rīgā un jāsāk strādāt *Dienā*. Tautas frontes biedri mani burtiski nelaida no mājas ārā, pirms neesmu piekritusi pieņemt amatu, teica, ka nebija jēgas iet un cīnīties, ja tagad nedarām tos darbus, ko esam iecerējuši. Es ļoti labi to apzinājos, taču mani viss pretojās tam, jo sapratu, ka tas būs nežēlīgi grūti gan man pašai, gan vecākiem, gan maniem mazajiem bērniem. Tā tas arī notika. Taču vecāku ieaudzinātā pienākuma un atbildības sajūta ņēma virsroku.

Sākās darbs divpadsmit – sešpadsmit stundas diennaktī. Tie bija grūti gadi, bet esmu Dievam par tiem pateicīga, ka varēju ko tādu piedzīvot.

Atklāju, ka Dievs devis man spēku un spēju pieņemt lēmumus sarežģītās situācijās. Novēroju, ka ekstrēmās brīžos, kad cilvēki krīt histērijā, pakļaujas pūļa spiedienam, es – gluži pretēji – nomierinos, spēju ātri izvērtēt situāciju un pieņemt lēmumu, ko darīt. Tā, piemēram, notika, kad pie Jēkabpils ģimnāzijas gāzām nost Ļeņina pieminekli. Izpilddirektors un visi atbildīgie darbinieki pašvaldībā bija virieši, un es domāju, ka viņi zinās, kāds ceļamkrāns šim nolūkam vajadzīgs. Situācija bija ļoti saspīngta – ap pieminekli pulcējās gan tautfrontieši, gan interfrontisti, apstādījumos ar automātiem apbruņoti kareivji no Jēkabpili izvietotā padomju armijas aviācijas pulka. Mums bija piedraudēts, ka viņi šaus, ja pieminekli ņemsim nost. Kad trosēs iekārto pieminekli sāka celt uz augšu, pie Ļeņina kājām pieķērās interfrontes atbalstītāji un viena no trosēm pēkšņi pārtrūka kā gītaras

stīga. Visi apjuka. Ko darīt? Celt vai laist Ļeņinu atpakaļ? Ja nu pārtrūkst arī otra trosē un pieminekli ar visiem cilvēkiem, kas sakārušies pie vadoņa kājām, nogāžas zemē?! Pēkšņi izrādījās, ka vairs nav neviena, kas pateiktu, ko darīt. Autoceltņa vadītājs prasā man – ko darīt? Teicu: „Ceļam!” Man bija miers un dziļa iekšēja pārliecība, ka izdosies, ka viss būs labi, iesāktais jāturpina un jānovēd līdz galam. Tā arī notika. Armijnieki saleca mašīnās un aizbrauca, bet pieminekli noguldīja uz lafetes un, pūļa skaļās reakcijas pavādītu, aizgādāja prom...

Šos pirmos četrus neatkarības gadus šādā amatā biju vienīgā sievietē starp 26 rajonu vadītājiem. Tolaik sieviešu vadošos amatos bija ļoti maz. Kad notika pašvaldību vadītāju sanāksmes, sākumā virieši uz mani skatījās ar aizdomām un varbūt pat vieglu nicinājumu. Sak’ – ko nu viņa! Ar darbu vajadzēja pierādīt, kas esmu un ko spēju, un man tas izdevās. Mani sāka ieklausīties.

Sāp, ka tagad starp varu un tautu radusies milzīga plaisa, valdība un Saeima nebauda uzticību. Tolaik vara un tauta bija cieši vienotas. Es to izjutu pati, kā vietējās varas pārstāve. To apliecina viens gadījums, ko vēlāk aprakstīja rakstniece Lūcija Ķuzāne. Kādu dienu pie manis bez iepriekšēja pieteikuma, pēkšņi ieradās lidotāju pulka komandieris un komisārs, lai pārrunātu armijas izvešanas jautājumus. Viņi piebrauca pie ieejas durvim, mašīnā palika sēžot daži zaldāti, bet priekšnieki uznāca pie manis. Mēs runājām, un vienā brīdī dzirdu, ka ārpusē kaut kas notiek. Piegāju pie loga, un – māte mana! – laukums rajona padomes priekšā pilns ar cilvēkiem! Izrādījās, ka jēkabpīlieši, redzot, ka pie padomes piebrauc smagā mašīna ar armijniekiem un tie ieiet ēkā, nodomājuši, ka viņi ir atbraukuši mani arestēt. Tolaik nebija ne interneta, ne mobilo telefonu, bet ziņa, ka pēc Šimfās atbraukuši armijnieki, bija ātri nodota tālāk, un cilvēki steidzās mani aizstāvēt. Vēl tagad bez aizkustinājuma asarām nevaru par to domāt. Atkal nāku politikā, jo uzskatu, ka ir jānovērš plaisa starp varu un tautu, ka jāatjauno kaut daļa no tās vienotības, kāda bija Atmodas laikā. Bez tās nav iespējama stabila valsts pastāvēšana un attīstība.

Tādu aizkustinošu stāstu ir bezgala daudz. Glabāju fotogrāfiju, kurā kopā ar vēl dažiem Tautas frontes cilvēkiem stāvu uz Jēkabpils čekas mājas jumta ar Latvijas karogu rokās. Kad piezvanījām pie durvim un mūs ielaida, visi kabineti bija tīri. Čekisti mūs jau bija gaidījuši. Kara komisariātā gan pretojās, draudēja ar ieročiem.

Spēcīgs morāls atbalsts un palīdzība man nāca no Jēkabpils garīgās kārtas ļaudīm. Ļoti dabiski un organiski izveidojās labas draudzīgas attiecības ar pareizticīgo draudžu priesteriem tēvu Anatoliju no Krustpils puses un tēvu Pēteri no Jēkabpils puses, luterāņu mācītāju Artūru Kaminski, katoļu priesteri Jāni Bratuškinu, baptistu mācītāju Gunāru Baumanu. Viņi vienoti nostājās Tautas frontes pusē un aicināja savu draudžu cilvēkus nepakļauties provokācijām, rūpēties par mieru un kārtību sabiedrībā. Katram no viņiem manā dzīvē ir sava īpaša vieta un daudz būtu ko stāstīt, bet pieminēšu tikai vienu detaļu. Tēvs Anatolijs kaut kā īpaši jūta, kad mani spēki izsīkst un vajag ievilk elpu. Viņš man zvanīja un aicināja pie sevis uz tēju. Mazitīnā mājīnā pie baznīcas viņš vienmēr mani sagaidīja ar uzvārītu senlaicīgu patvāri, smaržīgu zālišu tēju, medu. Bet dažreiz viņš klusējot ielēja glāzīti auksta šņabja un nolika šķīvīti ar sāļu gurķīti un rupjmaizi. Sēdējām, runājām, sirds atvilga un atkāpās nogurums, nemiers, negācijās.

### Pārzinu lauku, kas jāsakarāto

Kopš 1994. gada strādājot Latvijas Pašvaldību savienībā, pirms tam piedaloties tās izveidošanā un dibināšanā, ļoti labi iepazīnu valsts pārvaldes lietas. Ilgus gadus esmu padomniece sociālajos un veselības jautājumos, katru dienu strādāju ar likumdošanu, Ministru kabineta noteikumu projektiem un likumu projektiem, pārzinu visu šo lauku no iekšpuses. Tāpēc domāju, ir pienācis laiks izmantot savas zināšanas, nevis tikai *no apakšas*, mēģinot pierādīt, kādiem vajadzētu būt šiem likumiem un normatīvajiem aktiem, lai tie nestu labumu valstij un cilvēkiem, bet kā lēmējam piedalīties šo projektu izstrādē un pieņemšanā. Svarīgākais, manuprāt, ir kvalitatīvi sakārtot jau pieņemtos normatīvos aktus un likumus, nevis ražot jaunus. Pārskatīt, izlabot, padarīt tos reālus un dzīvei atbilstošus, savā starpā saskaņotus. Būt politikim – tas ir profesionāls darbs, ko labi veikt var cilvēks, kas labi pārzina valsts pārvaldes sistēmu un vismaz dažas dzīves jomas – nozares. Lēmumi jāpieņem katram pašam atbildīgi, nevis paļaujoties un pakļaujoties frakcijas vadītāja norādēm. Saeimai jāatgriež tās statuss, ko līdz šim uzurpējusi Satversmei neatbilstošā Koalīcijas padome. To visu var sakārtot, un tas ir Ingūnas Sudrabas vadītās partijas *No sirds Latvijai* mērķis, par ko mēs iestājamies. Ar Ingūnu es izjūtu tādu iekšēju tuvību, arī viņa ir vienkārša, taisna un godīga. Viņā nav konformisma, ko es neciešu. Visu mūžu man bijis pretīgi un nepieņemami, ka cilvēks domā vienu, runā citu un rīkojas vēl citādāk. No tādiem tuos pa gabalu. Esmu sastapusi cilvēkus, ar kuriem gribu strādāt vienā komandā, jo redzu, ka mums ir vieni mērķi un izpratne par ceļu uz tiem, un domāju, ka mans pienums šai ceļā varētu būt nozīmīgs un noderīgs.”



# Ingunas Sudrabas komanda Latgalē



2  
DEPUTĀTA KANDIDĀTE

## ANITA PETROVA

Sarunā ar A. Petrovu bija jūtams gan priecīgs satraukums par iespēju startēt no I. Sudrabas partijas, gan rūpju pilnas intonācijas par darāmā apjomu un patiesa ieinteresētība par daudzveidīgajām idejām un iespējām. A. Petrova ir profesionāle gan sociālā darba organizēšanā, gan tiešajā darbā ar dažādām iedzīvotāju grupām. Godīgums un atbildība par padarīto, kā arī patiesa interese par cilvēkiem raksturo šo deputāta amata kandidāti.

Anitas Petrovas bērnība pagājusi Balvu novada Bērziņu pagastā. Pabeigta Golvaru astoņgadīgā skola, Tilžas vidusskola un Rīgas 1. medicīnas skola. 1984. gadā, pabeigusi medicīnas skolu un ieguvusi feldšera specialitāti, viņa sāka strādāt Egļevas feldšeru vecmāšu punktā par

## Godīgums un atbildība – dzīves un darba vadmotīvs

vadītāju. Lazdulejas pagastā aizritēja 16 darba gadi. Šajā laikā Anita nodibināja ģimeni, audzināja divus bērnus. Meita tagad strādā finanšu nozarē, dēls – medicīnā.

Kopš 1999. gada paralēli darbam medpunktā viņa strādāja arī Balvu slimnīcas ātrajā palīdzībā par ārsta palīgu. No 2000. gada Anita Petrova ir sociālās palīdzības iestādes *Dienas centrs* vadītāja, bet no 2003. gada – Sociālā dienesta vadītāja. Iegūta augstākā akadēmiskā izglītība vadības zinībās, aizstāvēts maģistra darbs un iegūta profesionālā kvalifikācija sabiedrības un iestāžu vadībā.

Anita Petrovai ir četrus gadus pieredze deputātes darbā Balvu novada pašvaldībā, viņa daudzus gadus ir Latvijas Pašvaldību savienības veselības un sociālo jautājumu komitejas locekle. No 2013. gada – Latvijas Pašvaldību sociālo dienestu vadītāju apvienības valdes locekle.

Tuvojoties Saeimas vēlēšanām, arvien biežāk nākas aizdomāties par politiskas dabas jautājumiem. Valstiski neesam gatavi progresīvām, uz stabilu un ilgtspējīgu attīstību vērstām darbībām vairākās jomās, t. sk. sociālās un veselības aprūpes sistēmā. Vēl skumjāk ir tas, ka radniecīgas nozares nespēj ilgstoši vienoties svarīgos jautājumos.

A. Petrova ir Balvu novada pašvaldības Sociālā dienesta vadītāja no 2003. gada. Centusies savā pašvaldībā izdarīt visu, kas ir viņas spēkos, lai sakārtotu un pilnveidotu sociālo sistēmu novadā, ieviešot jaunas aprūpes formas un mūsdienīgus, uz iedzīvotāju vajadzībām vērstus pakalpojumus.

Tā kā A. Petrova radusi strādāt atbildīgi, godprātīgi un ir uzkrāta zināma darba pieredze sociālajā un veselības aprūpes jomā, viņa vēlas savus spēkus un zināšanas veltīt tādas politikas izstrādē, lai sāktu pārdomātu, efektīvu un ilgtspējīgu virzību uz valsts izaugsmi, kurā visi iedzīvotāji jūtas sociāli aizsargāti un vajadzīgi. Uzskata, ka partijas līdere Inguna Sudraba, kura ir strādājusi sistēmā, kas pārrauga valsts līdzekļu efektīvu/neepektīvu izlietojumu, ir sapulcinājusi ap sevi godprātīgus, gudrus un strādāt gribošus profesionāļus, lai to paveiktu.

A. Petrova iestājas par:

- **atbalstu jaunajām ģimenēm un ģimenēm ar bērniem.** Svarīgi izdarīt trīs lietas – diferencēt valsts pabalstu ģimenēm atkarībā no bērnu skaita, paaugstināt neapliekamo minimumu līdz minimālās algas apmēram un būtiski paaugstināt iedzīvotāju ienākuma nodokļa atvieglojumus par apgādībā esošiem bērniem. Jaunajām ģimenēm svarīgi saņemt valsts galvotus kredītus mājokļa iegādei ar zemiem kredītprocentiem;
- **veselības nozares izvirzīšanu par prioritāru, sakārtojot un padarot caurskatāmu nozares finansējumu.** Veselības nozares budžetam jāaug proporcionāli IKP pieaugumam ar skaidru ilgtermiņa stratēģiju;
- **cilvēka cienīgām pensijām un darba algām.** Pensiju aprēķinā jābūt pozitīvam pensijas kapitāla indeksam, straujākai pensiju indeksācijai, un neapliekamais minimums pensijām jāpaaugstina līdz 320 eiro. Svarīgi samazināt PVN likmi veselīgai pārtikai līdz 12 % un noteikt neapliekamo minimumu līdz minimālās algas apmēram. Veicot nopietnu revīziju valsts sektorā, pārskatot funkcijas, izjaucot *shēmas*, likvidējot nevajadzīgas aģentūras un valdes, ir iespējams padarīt godīgākas algas un pensijas visiem valsts iedzīvotājiem;
- **izmaiņām iepirkumu likumā.** Zemākā cena nenodrošina labāko kvalitāti, bet paver lielas iespējas konkursos uzvarēt apšaubāmām firmām;
- **lauku apdzīvotību, atbalstu uzņēmējdarbībai, mazajām un vidējām zemnieku saimniecībām.** Lauksaimniecības nozari negatīvi ietekmē spekulatīvu zemes pirkumu pieaugošais īpatsvars. Tāpat slikta tendence ir lielo lauksaimniecības uzņēmumu iespējai iegādāties arvien lielākas zemes platības. Svarīgi izveidot Valsts zemes fondu, kas pārvaldītu zemes tirgu Latvijā, un ES finansējuma atbalsta programmas prioritāri novirzīt mazajām saimniecībām;
- **personīgo atbildību par pieņemtajiem lēmumiem, lai vairs nepieļautu valsts līdzekļu nelietderīgu izlietojumu.** Katram personīgi jāuzņemas atbildība par savu rīcību.



3  
DEPUTĀTA KANDIDĀTE

## VALENTĪNA ŠABUŅEVIČA

## Latgale – manas mājas un mani cilvēki

“Latgalē ir daudz nepilsoņu. Kāpēc? Tāpēc, ka nepilsoņiem darba iespējas Lielbritānijā un Īrijā ir liegtas. Tātad – tikai pirmajā brīdī šķiet paradoksāli, ka Latviju pamet tieši pilsoņi. Kurš no mūsdienu politiķiem uzņemsies atbildību par kļuvis, tomēr acīmredzamu latviešu tautas genocīdu?!”

Nožēlojama ir vispārējā bezatbildība – par noziedzīgu rīcību augstu stāvošas amatpersonas ne tikai netiek sodītas, bet pat paliek amatos un turpina vairot savu labklājību, aizmirstot par tautas labklājību,” tā raizes par problēmām savā novadā pauž deputāta amata kandidāte V. Šabuņeviča.

Valentīna Šabuņeviča beigusi Pēterburgas Dzelzceļa transporta institūtu. Vairāk nekā 10 gadus profesionāli strādā par nekustamā īpašuma vērtētāju. Tāpat kā vairums daugavpīliešu viņa augusi un izglītojusies multinacionālā un multikonfesionālā vidē. Daudzus gadus nodarbojas ar sociāli nozīmīgu projektu un ekoloģisku akciju organizēšanu. Kopā ar vīru daudzus gadus garumā sniedz gan sociālu, gan materiālu palīdzību cilvēkiem ar īpašām vajadzībām.

V. Šabuņeviča ir organizējusi akcijas, lai saglabātu Daugavpils cietokšņa kultūras vērtības.

Par visiespaidīgāko un interesantāko projektu deputāta amata kandidāte uzskata ceļojumu ar 18. gadsimta pasta karieti no Lietuvas uz Rundāli. To ierosinājuši lietuvieši, lai stiprinātu saites starp abām tautām un attīstītu tūrismu. Šī kariete ceļojusi arī pa Latgali – Valentīna ar sajūsmu stāsta, cik viesmīlīgi, ieinteresēti un atvērti bijuši Latgales cilvēki šī projekta norises laikā.

V. Šabuņeviča augstu vērtē I. Sudrabas un viņas partijas centriskos uzskatus. Tas ir būtiski īpaši Latgalē, kur jau vēsturiski izsenis bijis daudz nacionāls iedzīvotāju sastāvs. Nepatīsi un spekulatīvi ir tie politiskie lozungi, kuri cenšas nostādīt latviešus pret krieviem. Latgalē lielākā daļa ir jauktu ģimeņu, tas situāciju padara gan sarežģītu, gan neviennozīmīgu. Visu nacionālo grupu pārstāvji – gan krievi, gan poļi, gan lietuvieši – vēlas dzīvot, strādāt un izglītoties Latgalē, Latvijā. Visaktuālākās ir sociālās problēmas – bezdarbs, līdzekļu trūkums, bezatbildība vadošajās struktūrās, kas izraisa neuzticēšanos līdzšinējiem politiķiem. I. Sudraba to saprot, tāpēc pulcējusi ap sevi jaunu, profesionālu cilvēku komandu, kas ne vien vēlas, bet arī spēj šīs problēmas risināt.

V. Šabuņeviča ir saskārusies ar I. Sudrabas kā valsts kontrolieres darbu un nešaubās, ka tikpat korekti, godīgi un principiāli viņa strādās arī Saeimā un valdībā.



## DEPUTĀTA KANDIDĀTI

**SKAIDRĪTE GRIGALE**

Projektu vadītāja Rīgas tūrisma un radošās industrijas tehnikuma struktūrvienībā Preiļos. S. Grigale ir ģeogrāfijas skolotāja, pēc pārliecības un dzīves izjūtas – uzticīga laukiem, videi, kurā dzīvo. Pieder zemnieku saimniecība. Darbojas arī nevalstiskajā sektorā kā Riebiņu novada biedrības *Atspulgs L* valdes priekšsēdētāja. Organizē vasaras nometnes Dravnieku pamatskolas bērniem. S. Grigale uzskata, ka jāveicina ražošanas attīstība reģionos, mazo uzņēmumu veidošanās, nodokļu atlaides, lai vietējie iedzīvotāji justu atbalstu no valsts. “Tautā ir viedoklis, ka nekas nenotiek un jauniem spēkiem jānāk vietā, man tā ir partija *No sirds Latvijai*, ticu tās līderiem un idejām, ticu sev un savam entuziasmam,” saka deputāta amata kandidāte.

**RAIMONDS NIPERS**

Dagdas novada deputāts, SIA *Māra N* pārvaldnieks, partijas *No sirds Latvijai* valdes loceklis.

“Partijas vadītāja I. Sudraba ir cilvēks ar lielu atbildības sajūtu un labām organizatoriskām spējām, un mums ir kopējs mērķis: ekonomiski izstrādāts plāns, kā Latviju pārveidot par attīstītu un sociāli nodrošinātu labklājības valsti,” saka R. Nipers. Deputāta kandidāts ir ziņošs ekonomikas un nodokļu jautājumos, viņam ir progresīvas idejas, kā mazināt nodokļu slogu, kurš Latvijas iedzīvotājiem ir viens no smagākajiem Eiropas Savienībā. Viņam ir arī priekšlikumi, kā pilnveidot nodokļu sistēmu, lai atbalstītu uzņēmējdarbību un mazinātu sociālo nevienlīdzību.

[www.raimondsnipers.lv](http://www.raimondsnipers.lv)

**ANATOLIJS ROMAŅUKS**

Valdes priekšsēdētājs SIA *Holdinga kompānija RABA*, valdes priekšsēdētājs biedrībā *Latvijas telpu futbola līga*.

“Esmu pārliecināts, ka kopā ar I. Sudrabu varēsim veikt būtiskas izmaiņas mūsu valstī. “Es aktīvi darbojos sporta attīstībā un popularizēšanā, organizēju dažādus sporta pasākumus un turnīrus bērniem un jauniešiem, arī bērnu namu bērniem.”

Deputāta kandidāts uzskata, ka daudz darāmā valsts sociālajā politikā – jāpaaugstina pensijas, sociālie pabalsti un algas, īpaši skolotājiem, policistiem, medicīnas darbiniekiem. Jāpanāk būtiskas izmaiņas arī valsts nodokļu politikā. Prioritāte ir valsts ekonomiskā attīstība, jo tikai attīstītā valstī ir iespējami būtiski iedzīvotāju sociālā stāvokļa uzlabojumi.

**JĀNIS DĀRZIŅŠ**

Fizikas skolotājs, zemessargs.

“Esmu par pārmaiņām valsts pārvaldē, uzskatu, ka I. Sudrabas dibinātā partija *No sirds Latvijai* ir vispiemērotākā, jo nāk ar jauniem cilvēkiem un jaunām idejām,” domā J. Dārziņš. Vislabprātāk strādātu izglītības un zinātnes jomā, jo skolotāja darbs ir viens no vissvarīgākajiem amatiem valsts struktūrā – no pedagogiem lielā mērā ir atkarīgs, cik izglītota, gudra un patriotiska būs mūsu jaunā paaudze. Tāpēc šī profesija arī būtu adekvāti jānovērtē. Protams, arī zinātnei nepieciešams daudz lielāks un nopietnāks atbalsts, jo tas būtu ieguldījums valsts ilgtspējīgā attīstībā.

**VALENTĪNA LAZOVSKA**

Strādā zemnieku saimniecībā *Jaunapsītes L*, rūpējas par simts bišu saimēm.

Izvēlējusies startēt vēlēšanās tieši no partijas *No sirds Latvijai* saraksta tāpēc, ka uzticas I. Sudrabai, uzskata, ka viņa ir viena no nedaudzajiem politiķiem, kura godīgi saka, ko domā.

Lauksaimniecība un sociālā joma ir tā, kurā viņa labprāt strādātu gan izglītības, gan darba pieredzes dēļ.

“Latvija ir maza valsts, tai nevajag ne tik daudz ministriju, ne milzīgo ierēdņu daudzumu valsts pārvaldē. To pārskatot un optimizējot, atrastos līdzekļi gan pensiju, gan pabalstu izmaksai,” uzskata V. Lazovska.

**ROMUALDS MACULEVIČS**

Šobrīd pensionārs. 17 gadus nostrādājis par Latvijas Transporta koledžas direktoru. Partijas *No sirds Latvijai* vadītāju pazīst jau sen, jo, būdams izglītības iestādes vadītājs, saskāries ar perfekti organizēto un korekto I. Sudrabas vadītās Valsts kontroles darbu. Šobrīd vēro, cik atklāti un godīgi, neļaujoties provokācijām, I. Sudraba komunicē ar medijiem un sabiedrību. Labprāt strādātu izglītības nozarē un sociālajā jomā. Uzskata, ka vislielākā mūsu valsts problēma ir slikta attieksme pret jauniešiem (zemie pabalsti ģimenēm ar bērniem un karjeras izglītības trūkums skolās) un senioriem (pazemojoši niecīgi pensijas).

**EDUARDS GRUBEVIČS**

E. Grubevičs ir SIA *Draugu serviss* valdes priekšsēdētājs. Firma nodarbojas ar biroja tehnikas tirdzniecību un apkalpošanu. Politiski, kas ir kurli pret sabiedrības problēmām, nestrādā tautas labā. Ne piketi, ne pārrunas tautai nevar līdzēt, tāpēc deputāta amata kandidāts aicina balsot par *No sirds Latvijai*, kas politikā ievēdīs jaunus, strādāt gatavus un spējīgus cilvēkus, kurus patiešām interesē reāla tautas labklājība.

E. Grubevičs vēlētos strādāt tautsaimniecības attīstīšanas jomā un ir pārliecināts, ka Latvijā jāattīsta ražošana un jāveido jaunas darbavietas, jāsamazina ierēdniecība un korupcija.

Vairāk: [www.grubevich.lv](http://www.grubevich.lv)

**ANDREJS KITOVŠ**

IT tehnoloģiju kompānijas SIA *Signe LTD* pārdošanas vadītājs, SIA *Pro Line D* pārdošanas vadītājs. “Inguna Sudraba ir apvienojusi ziņošus, mērķtiecīgus cilvēkus, kuri ir gatavi prasmīgi un atbildīgi vadīt valsti, tāpēc arī es vēlos pievienoties šai komandai,” saka A. Kitovs. Deputāta amata kandidāts labprāt strādātu ekonomikas un nodokļu sistēmas pilnveidošanas jomā, jo tādējādi iespējams nodrošināt cilvēka cienīgu dzīvi ikkatram.

Partijas *No sirds Latvijai* mērķis ir padarīt Latviju par neatkarīgu un vienotu labklājības valsti, kurā vēlētos dzīvot gan mēs, gan mūsu bērni un mazbērni. Esmu pārliecināts, ka I. Sudrabas komandai tas izdosies.

**ILGVARS UGARS**

SIA *Kristafors* valdes loceklis, mazumtirdzniecības veikals Krāslavā.

“Ir nepieciešamas reformas, nevis *kosmētiskie remont* valsts pārvaldē un uzņēmējdarbības vidē, un partijas *No sirds Latvijai* programma atspoguļo reālu iespēju šīs reformas veikt,” uzskata I. Ugars. Deputāta amata kandidāts ir par progresīvā nodokļa ieviešanu, par valsts lomas palielināšanu gan uzņēmējdarbības, gan sociāli aktīvo cilvēku pirmā mājokļa iegādes kreditēšanā.

Labprāt strādātu arī izglītības jomā.

**LEONĪDS KAĻIŅINS**

SIA *KPD Auto stars* uzņēmuma vadītājs, valdes loceklis.

L. Kaļiņins atzīst, ka apnicis no malas vērot valstī notiekošo. *No sirds Latvijai* ir jauns politisks spēks ar uzticamiem līderiem un atzīstamām idejām. Par vissvarīgāko nepieciešamo reformu valstī atzīst politiskās atbildības uzņemšanos par saviem lēmumiem, darbu vai – tieši otrādi – par bezdarbību. L. Kaļiņins tic, ka spēš piedalīties valsts sakārtošanā.

“Par katru cilvēku var spriest pa padarītajiem darbiem. Jābalso par tiem kandidātiem, kuriem uzticaties,” saka L. Kaļiņins.



# BALSO PAR NO SIRDS LATVIJAI

INGUNA SUDRABA

## NO SIRDS

**T**as nozīmē mūsu domu un rīcības īstumu. Viss, ko darām, viss, ko radām, viss, kā kalpojam, nāk īsti. Ikviens mūsu lēmums ir prātā radies, sirdī briedināts un sirdsapziņas apstiprināts. Idejas un darbi, iniciatīvas un domas nāk no mums pašiem, nevis ir aizkulisēs mākslīgi būvētas “no kabineta uz jūsu sirdi”, lai tikai jums iepatiktos. “Sirds” – ir darbība. Sirds nozīmē pulsu, kustību un dzīvību. Stipru rīcību un stiprus lēmumus, kas nāk par labu Latvijas valstij. Tādus darbus, kas vispirms atjauno, bet pēc tam kopj un audzē ikkatra ticību Latvijas valstij. Šodien, kad daudzi lepojas ar to, ka ne maksā nodokļus, šodien, kad vairums zina teicienu “es mīlu šo zemi, bet ienīstu valsti”, citādi nevar. Šodien valstij jāspēr pirmais solis. Tieši tādēļ, ka valsts tik ilgi vilcinājusies, tik daudz krāpusies un tik daudz likusi vilties saviem iedzīvotājiem.

## LATVIJAI

**N**ekā vērtīgāka mums nav. Vara nozīmē kalpošanu. Daudzi tūkstoši ļaužu ir uzticējuši savus sapņus, cerības un dzīves plānus tiem, par ko balso. Tātad viņi rēķinās, ka nodokļi būs šādi. Tātad, pensijas veidosies šādi. Tātad rūpes par bērniem nozīmes tieši to un neko citu. Šie trīs vārdi “No sirds Latvijai” nozīmē drosmi un nesamierināšanos ar “ai, būs jau labi”. “No sirds Latvijai” nozīmē neapstāties ne soli pirms izcilības. “No sirds Latvijai” uzliek pienākumu būt taisniem atklātiem un patiesiem. Tas nozīmē dažreiz būt mazākumā, bet ja vajag – būt pret visiem un galu galā – uzvarēt.



[www.nosirdslatvijai.lv](http://www.nosirdslatvijai.lv)

Reklāmu apmaksā politiskā partija No sirds Latvijai